

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/41104 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 23 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COA) een verzoek van appellant om vergoeding van legeskosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 mei 2007 heeft het COA een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
Lid van de enkelvoudige kamer

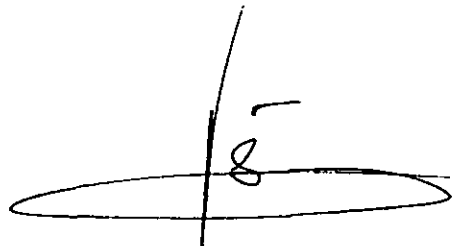
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2007

32-487.

Verzonden: **3 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

A1

Geb. datum:

Uw aanvraag dd: 8 augustus 2006

Geachte heer/mevrouw,

Bij schrijven van 19 juli 2006 heeft u het COA verzocht tot vergoeding van de door u / uw cliënt¹ verschuldigde legeskosten in verband met de door u / uw cliënt tijdens zijn verblijf op het centrum ingediende aanvraag verblijfsvergunning bepaalde tijd regulier. Ik bericht u hierbij als volgt:

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Staatscourant 3 februari 2005, nr. 24, verder Rva 2005) is bepaald:

'De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen:
(...)

g. betaling van buitengewone kosten.'

In artikel 17 van de Rva 2005 is vervolgens bepaald wat onder buitengewone kosten dient te worden verstaan. Artikel 17, tweede en derde lid van de Rva 2005 bepaalt in dit verband:

'Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.'

'Buitengewone kosten worden slechts betaald voor zover vooraf door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.'

Uit de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval:

1. *het noodzakelijke kosten betreft en;*
2. *in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.*

¹ Aangeven wat van toepassing is

17-08

Legeskosten worden evenwel niet als buitengewone kosten vergoed. Hiertoe is redengevend dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie met de invoering van de Rva 2005 het oogmerk had om legeskosten niet langer als buitengewone kosten te vergoeden. Dit is in lijn met het beleid², zoals tussen de Minister en de Tweede Kamer overeengekomen, en waarvan het uitgangspunt is dat voor on- en minvermogenden geen apart tarief zal gelden en evenmin in een hardheidsclausule zal worden voorzien. Tevens is de vreemdeling zelf verantwoordelijk voor het nakomen van zijn (financiële) verplichtingen. Nu de aanvraag waarvoor de leges worden geheven voorts niet gerelateerd is aan het verblijf in het centrum, een reguliere aanvraag geeft immers geen recht op opvang en het indienen van een reguliere aanvraag staat niet aan het eindigen van de opvang in de weg, is er geen reden de legeskosten van u / uw cliënt te vergoeden. Uw situatie verschilt immers niet van vreemdelingen die een reguliere aanvraag indienen, maar buiten de opvang van het COA verblijven. Ook zij zullen zelf in de legeskosten moeten voorzien.

Gezien het voorgaande kunnen door de u aangegeven gronden niet tot een ander oordeel leiden.

Het verzoek tot vergoeding van de legeskosten vindt derhalve geen grondslag in artikel 17 van de Rva 2005 en het daarop ontwikkelde beleid. Het COA zal dan ook niet tot vergoeding van de legeskosten overgaan en wijst uw verzoek derhalve af.

Tegen dit besluit kunt u binnen vier weken na de dag waarop het aan u is bekendgemaakt beroep instellen bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
Faxnummer: 023 - 512.66.01

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,
de algemeen-directeur,
namens deze,

J. Reijnders
Manager Opvang

² Kamerstukken II, 2003/04, 29 200 VI, nr. 165

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/41104

Uitspraak in het geding tussen

, wonende te , eiser,
gemachtigde mr. P.J. Wapperom,

en

de Minister van Justitie, namens deze het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
verweerder.

1 Ontstaan en loop van de procedure

Bij brief van 19 juli 2006 heeft eiser verzocht om vergoeding van de voor een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verschuldigde leges.

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.

Tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) heeft eiser bij brief van 25 augustus 2006 beroep ingesteld. Op 23 oktober 2006 heeft eiser gronden van beroep ingediend.

Verweerder heeft bij brief van 20 februari 2007 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 maart 2007. Partijen zijn met kennisgeving niet verschenen.

2 Overwegingen

Wettelijk kader

Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de wet COA), zijn, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van die wet, van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de wet COA.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de wet COA, is het COA onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het COA taken als bedoeld in het eerste lid opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

Ingevolge artikel 12 van de wet COA kan de minister regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

AWB 06/41104

2

Krachtens deze bepaling heeft de minister de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) vastgesteld.

Ingevolge artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de Rva 2005 omvat de opvang in een opvangvoorziening in elk geval betaling van buitengewone kosten.

Ingevolge artikel 17 van de Rva 2005, zoals die bepaling ten tijde van belang luidde, kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, die hij heeft gemaakt. Ingevolge het tweede lid zijn buitengewone kosten noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de wet COA kan de minister beleidsregels vaststellen met betrekking tot de werkwijze en de uitvoering van de taken van het COA.

Standpunt verweerder

Verweerder stelt zich onder verwijzing naar artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, en artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005 op het standpunt dat legeskosten niet als buitengewone kosten worden vergoed. Dit is volgens verweerder in lijn met het beleid zoals tussen de minister en de Tweede Kamer overeengekomen, waarin uitgangspunt is dat voor on- en minvermogenden geen apart tarief zal gelden en evenmin in een hardheidsclausule zal worden voorzien. Tevens wijst verweerder erop dat een vreemdeling zelf verantwoordelijk is voor het nakomen van zijn (financiële) verplichtingen. Verweerder wijst erop dat de aanvraag waarvoor leges worden geheven niet is gerelateerd aan het verblijf in het centrum omdat een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier geen recht geeft op opvang en het indienen van een dergelijke aanvraag niet aan het eindigen van de opvang in de weg staat. Eisers situatie verschilt niet van die van vreemdelingen die buiten de opvang verblijven en die voor de indiening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier ook zelf de legeskosten moeten dragen. In het verweerschrift heeft verweerder voorts gewezen op het bepaalde in artikel 17, vijfde lid, van de Rva 2005, aan welk artikel terugwerkende kracht is verleend tot 1 januari 2006.

Standpunt eiser

Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en voert daartoe - samengevat en voor zover relevant - het volgende aan. Eiser meent dat verweerder is getreden in een bevoegdheid van de minister omdat de beoordeling van de inwilligbaarheid van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning tot de exclusieve bevoegdheid van die minister behoort. Eiser geeft aan dat hij niet beschikt over de middelen om de legeskosten te kunnen voldoen. Door de afwijzing van zijn aanvraag om vergoeding van de legeskosten is het voor eiser niet mogelijk om een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier in te dienen. Volgens eiser wordt ten onrechte gesteld dat hij niet voldoet aan de criteria van artikel 17 van de Rva 2005. Uit de toelichting bij dit artikel blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval het noodzakelijke kosten betreft en in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien. De omstandigheid dat in de toelichting bij artikel 17 van de Rva 2005 legeskosten niet (meer) worden genoemd als voorbeeld van buitengewone kosten leidt volgens eiser niet tot de conclusie dat deze kosten thans niet meer onder het bereik van dit artikel vallen. Uit de toelichting is niet af te leiden dat de wetgever een fundamentele wijziging heeft beoogd en voorts worden in die toelichting (ook) geen (andere) voorbeelden van buitengewone kosten meer genoemd. Of in een concreet geval legeskosten als buitengewone kosten dienen te

AWB 06/41104

3

worden vergoed, zal afhangen van de specifieke omstandigheden van het geval. Eiser verwijst naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 5 september 2006 (AWB 05/37675). Volgens eiser heeft verweerder niet, althans in onvoldoende mate de specifieke omstandigheden van zijn geval getoetst. Voorts meent eiser dat het bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het verbod van detournement de pouvoir, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Beoordeling

De rechtbank wijst erop dat het bestreden besluit ziet op de weigering van vergoeding van legeskosten. De stelling van eiser dat het bestreden besluit ziet op de beoordeling van de inwilligbaarheid van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning, is dus niet juist. De conclusie die eiser op basis van voornoemde stelling trekt, namelijk dat verweerder is getreden in een bevoegdheid van de minister, is evenmin juist.

Niet in geschil is dat eiser ten tijde van belang moet worden aangemerkt als een vreemdeling die op grond van artikel 3, derde lid, aanhef en onder c, van de Rva 2005 is gelijkgesteld met de in het tweede lid van die bepaling genoemde categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden.

In het door de minister gevoerde beleid met betrekking tot vergoeding van leges is tot uitgangspunt genomen dat voor min- en onvermogenen geen apart legestartief zal gelden en evenmin in een hardheidsclausule zal worden voorzien. Dit uitgangspunt is neergelegd in de brief van de minister van 28 mei 2004 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II, vergaderjaar 2003–2004, 29 200 VI, nr. 165).

De minister heeft bij brief van 8 maart 2005 aan het COA nader toegelicht dat het sinds de inwerkingtreding van de Rva 2005 niet langer is toegestaan om aanvragers van een verblijfsvergunning regulier legeskosten te vergoeden omdat dit niet strookt met voormeld beleid.

De rechtbank is van oordeel dat de door eiser verschuldigde legeskosten, mede gelet op voormeld beleid, niet kunnen worden aangemerkt als noodzakelijke kosten als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005, die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald. Reeds hierom is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiser verschuldigde legeskosten niet als buitengewone kosten als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel g, gelezen in samenhang met artikel 17 van de Rva 2005 zijn aan te merken. Er zijn door eiser geen specifieke omstandigheden gesteld op grond waarvan verweerder tot een andere afweging had kunnen komen.

De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat het bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met de door eiser genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het beroep is derhalve ongegrond.

De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 06/41104

4

3 Beslissing

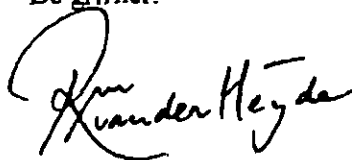
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

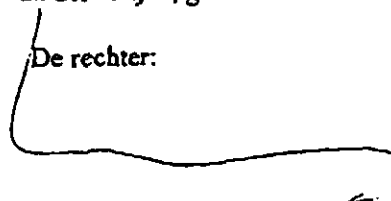
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 23 maart 2007, in tegenwoordigheid van R.A.M. van der Heijde, griffier.

De griffier:

De rechter:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

29 MRT 2007

VOOR COPIE CONFORM

De griffier van de
rechtbank
te 's-Gravenhage

wnd

Mr P. J. Wapperom
 Mr A. W. J. van der Meer
 Mr drs C. R. Jansen
 Mr J. W. F. Noor
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Td. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2579	
B	25 APR 2007
ZAAKNR. 200702904	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 25 april 2007

Betreft : Appelschrift
Inzake : Hoger Beroep
 1 / COA

IND kenmerk : 9812.08.2115

Proc.nr. Rb : 06 / 41104

Appellant

Naam :
 Geboren :
 Nationaliteit : Azerbaidzjaanse
 gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
 kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Centraal Orgaan opvang Asielzoekers
 adres : Sir Winston Churchillaan 366a, 2285 SJ Rijswijk

-2-

datum uitspraak : 23-03-07
datum verzending : 29-03-07

Geeft eerbiedig te kennen,

_____, geboren op _____ van Azerbaidzjaanse nationaliteit, hierna te noemen "appellant"; te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat en procureur mr P.J. Wapperom, die ten deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hem optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellant heeft op 19 juli 2006 verzocht om vergoeding van de legeskosten ten behoeve van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'wegens medische behandeling cq. medische noodsituatie'.

Bij beschikking van 8 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Op 25 augustus 2006 heeft appellant tegen deze beschikking beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 maart 2007.

Bij uitspraak van 23 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu hij van mening is dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek;

-3-

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen :

"De minister heeft bij brief van 8 maart 2005 aan het COA toegelicht dat het sinds de inwerkingtreding van het Rva 2005 niet langer is toegestaan om aanvragers van een verblijfsvergunning regulier legeskosten te vergoeden omdat dit niet strookt met voormeld beleid.

De rechtbank is van oordeel dat de door eiser verschuldigde legeskosten, mede gelet op voormeld beleid, niet kunnen worden aangemerkt als noodzakelijke kosten als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005, die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald. Reeds hierom is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiser verschuldigde legeskosten niet als buitengewone kosten als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel g, gelezen in samenhang met artikel 17 van de Rva 2005 zijn aan te merken. Er zijn door eiser geen specifieke omstandigheden gesteld op grond waarvan verweerder tot een andere afweging had kunnen komen."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant is van mening dat de rechtbank heeft miskend dat het beleid van verweerder, alsmede het thans gewijzigde artikel 17, wel degelijk ruimte laat voor uitzonderingen. Immers de legeskosten worden bijvoorbeeld wel vergoed voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen en gezinsherenigers van 'statushouders', althans ambtshalve op nihil gesteld.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat het sinds de inwerkingtreding van het Rva 2005 niet langer is toegestaan om aanvragers van een verblijfsvergunning regulier legeskosten te vergoeden, omdat dit niet strookt met voormeld beleid

Ten tijde van het bestreden besluit was de Rva bovendien nog niet gewijzigd en volgde niet rechtstreeks uit de bepalingen van het Rva dat de legeskosten niet beschouwd kunnen worden als buitengewone kosten, t.w. noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

-4-

Uit de toelichting op artikel 17 Rva blijkt voorts dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval het noodzakelijke kosten betreft en in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.

De enkele omstandigheid dat in de toelichting bij artikel 17 Rva 2005 legeskosten niet (meer) worden genoemd als voorbeeld van buitengewone kosten leidt niet tot de conclusie dat deze kosten thans niet onder het bereik van dit artikel vallen. Uit de toelichting is niet af te leiden dat de wetgever een fundamentele wijziging heeft beoogd en voorts worden in die toelichting (ook) geen (andere) voorbeelden van buitengewone kosten meer genoemd, hetgeen verweerder er niet toe heeft gebracht ook andere bij artikel 17 van de RVA 1997 nog wel als voorbeeld genoemde kosten niet meer te vergoeden.

Of in een concreet geval legeskosten als buitengewone kosten dienen te worden vergoed, zal afhangen van de specifieke omstandigheid van het geval.

In het kader van hetgeen hiervoor is vermeld moge zij ook verwezen naar de uitspraak van de Rechtbank Dordrecht van 5 september 2006 (05/37675) waarvan een afschrift zich in het dossier bevindt.

Appellant stelt zich op het standpunt dat de aard en de ernst van zijn medische klachten wel degelijk hadden dienen te worden aangemerkt als specifieke omstandigheden op grond waarvan verweerder tot een andere afweging had dienen te komen.

Immers door deze ernstige medische klachten was en is hij niet in staat om op andere wijze in deze kosten te voorzien. Voorts mag hij vanwege zijn verblijfsrechtelijke positie geen arbeid verrichten.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden en moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

-5-

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het Hoger Beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P. J. Wapperom